

V

(Становища)

СЪДЕБНИ ПРОЦЕДУРИ

СЪД

Преюдициално запитване от Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság (Унгария), постъпило на 8 януари 2018 г. — István Bán/KP 2000 Kft. и Edit Kovács

(Дело C-24/18)

(2018/C 221/02)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság

Страни в главното производство

Ищец: István Bán

Ответници: KP 2000 Kft. и Edit Kovács

Преюдициален въпрос

Въвежда ли ограничение, противоречащо на членове 49 ДФЕС и 63 ДФЕС, национална правна уредба, съгласно която *ex lege* — без каквото и да било парично обезщетение — се погасят учредените права на плодopolзване върху земи, използвани за селскостопански или горскостопански цели, когато в резултат на принудително изпълнение нов собственик придобие недвижимия имот, върху който е учредено правото на плодopolзване, а ползвателят на земята не е получавал за нея помощ за развитие на селското стопанство или на селските райони, финансирана от Европейския съюз или Унгария и обвързана със задължение земята да се използва за период, определен чрез правна норма?

Преюдициално запитване от Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Унгария), постъпило на 6 февруари 2018 г. — Vodafone Magyarország Mobil Távközlési Zrt./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Дело C-75/18)

(2018/C 221/03)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Страни в главното производство

Жалбоподател: Vodafone Magyarország Mobil Távközlési Zrt.

Отговорник: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Преюдициални въпроси

- 1) Трябва ли членове 49 ДФЕС, 54 ДФЕС, 107 ДФЕС и 108 ДФЕС да се тълкуват в смисъл, че не допускат мярка на държава членка, при която в резултат от прилагането на правната уредба на държавата членка (Закон за облагане на телекомуникациите със специален данък) реалната данъчна тежест се понася от данъчнозадължените лица, които са чуждестранна собственост? Означава ли този резултат, че е налице непряка дискриминация?
- 2) Противоречи ли на членове 107 ДФЕС и 108 ДФЕС правна уредба на държава членка, в която се предвижда задължение за заплащане на данък, определян чрез облагане на оборота с прогресивна данъчна ставка? Означава ли това задължение, че е налице непряка дискриминация, ако в резултат от него реалната данъчна тежест при най-високо облагаемото ниво се понася главно от данъчнозадължените лица, които са чуждестранна собственост? Представлява ли този резултат забранена държавна помощ?
- 3) Трябва ли член 401 от Директивата за ДДС ⁽¹⁾ да се тълкува в смисъл, че не допуска правна уредба на държава членка, която води до разграничение между чуждестранни и местни данъчнозадължени лица? Трябва ли да се счита, че специалният данък има характера на данък върху оборота? С други думи, съвместим ли е този данък с Директивата за ДДС?

⁽¹⁾ Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност (ОВ L 347, 2006 г., стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 9, том 3, стр. 7).

Преюдициално запитване от Szekszárdi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Унгария), постъпило на 16 февруари 2018 г. — Dalmandi Mezőgazdasági Zrt./Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Дело C-126/18)

(2018/C 221/04)

Език на производството: унгарски

Запитваща юрисдикция

Szekszárdi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Страни в главното производство

Жалбоподател: Dalmandi Mezőgazdasági Zrt.

Отговорник: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Преюдициални въпроси

- 1) Допускат ли разпоредбите на общностното право и по-специално тези на Директива 2006/112/ЕО на Съвета ⁽¹⁾ (наричана по-нататък „Директивата за ДДС“) (в частност член 183), както и принципите на ефективност, директен ефект и еквивалентност съдебна практика на държава членка, съгласно която при прилагането на релевантните правила относно лихвите за забава се приема, че националният данъчен орган не е допуснал нарушение (бездействие), а именно че не е налице забавяне на плащането от негова страна на невъзстановимата част от данъка върху добавената стойност (наричан по-нататък „ДДС“) във връзка с неплатените от данъчнозадължените лица престации, тъй като към момента на произнасянето на националния данъчен орган противоречащата на общностното право правна уредба е била в сила и едва по-късно Съдът е приел че предвиденото в нея изискване е несъвместимо с общностното право? По този начин националната практика допуска като „квази“ законосъобразно прилагането на това изискване, което е предвидено в националното право, но е било в нарушение на правото на Съюза до момента, в който националният законодател го е отменил формално.